

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας Πιστεύουν . . .

Με τη ζωή του Χριστού που έδειξε τέλεια υπακοή στο θέλημα του Θεού, με τα πάθη, το θάνατο και την ανάστασή Του, ο Θεός εξασφάλισε το μόνο μέσον εξιλέωσης για την ανθρώπινη αμαρτία, ούτως ώστε εκείνοι που δέχονται με πίστη αυτή την εξιλέωση, να έχουν την αιώνια ζωή, και ολοκληρη η κτίση να κατανοήσει καλύτερα την άπειρη και άγια αγάπη του Δημιουργού. Αυτή η τέλεια εξιλέωση υπερασπίζεται τη δικαιοσύνη του νόμου του Θεού και την ευσπλαχνία του χαρακτήρα Του, γιατί και την αμαρτία καταδικάζει και τη συγχώρηση εξασφαλίζει. Ο θάνατος του Χριστού λειτούργησε ως αντικαταστάτης και εξιλαστήριος, συμφιλιώνοντας και μεταμορφώνοντας. Η ανάσταση του Χριστού διακηρύττει το θρίαμβο του Θεού κατά των δυνάμεων του κακού, και σε εκείνους οι οποίοι δέχονται τον ιλασμό, εξασφαλίζει την τελική νίκη κατά της αμαρτίας και του θανάτου. Διακηρύττει ότι ο Ιησούς

Χριστός είναι ο Κύριος, ενώπιον του οποίου θα κλίνει κάθε γόναυ στον ουρανό και στη γη.-

Βασικές Διδαχές, 9

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Η ΖΩΗ, Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Μια ανοικτή θύρα οδηγεί στο κέντρο του σύμπαντος, στον ουρανό. Μια φωνή καλεί: "Έλα μέσα και δεσ τι συμβαίνει!" Διαμέσου του Αγίου Πνεύματος ο απόστολος Ιωάννης βλέπει μέσα στην αίθουσα του θρόνου του Θεού.

Ένα εκτυφλωτικό σμαραγδένιο ουράνιο τόξο περιβάλλει τον κεντρικό θρόνο, και αστραπές, βροντές και φωνές εξέρχονται από αυτόν. Αξιωματούχοι - λευκοντυμένοι και με χρυσά διαδήματα - κάθονται σε μικρότερους θρόνους. Καθώς μια δοξολογία γεμίζει τον αέρα, οι πρεσβύτεροι προσπίπτουν σε στάση λατρείας τοποθετώντας τα χρυσά διαδήματα στο θρόνο. Ένας άγγελος κρατώντας ένα επτασφράγιστο βιβλίο, αναφωνεί: «Τίς είναι άγιος να ανοίξη το βιβλίον και να λύση τας σφραγίδας αυτού;» (Αποκ. ε'2). Με δέος ο Ιωάννης βλέπει ότι κανείς στον ουρανό ή στη γη δεν είναι άγιος να ανοίξει το βιβλίο. Το δέος του μετατρέπεται σε κλάμα, μέχρι που ένας από τους πρεσβυτέρους τον παρηγορεί: «Μη κλαίε. Ιδού, υπερίσχυσεν ο λέων όστις είναι εκ της φυλής Ιούδα, η ρίζα του Δαβίδ, να ανοίξη το βιβλίον και να λύση τας επτά σφραγίδας αυτού.» (Αποκ. ε'5).

Ξαναβλέποντας το μεγαλοπρεπή θρόνο, ο Ιωάννης βλέπει το Αρνί το οποίο έχει σφαγεί αλλά τώρα είναι ζωντανό και περιβλημένο με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Καθώς το ταπεινό Αρνί παίρνει το βιβλίο, οι ζωντανές υπάρξεις

9. Η ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού

και οι πρεσβύτεροι αναφωνούν έναν ύμνο: «Άξιος είσαι να λάβης το βιβλίον, και να ανοίξης τας σφραγίδας αυτού, διότι εσφάγης, και ηγόρασας ημάς εις τον Θεόν διά του αίματός σου, εκ πάσης φυλής και γλώσσης και λαού και έθνους. Και έκαμες ημάς εις τον Θεόν ημών βασιλείς και ιερείς, και θέλομεν βασιλεύσει επί της γης.» (Αποκ. ε΄9,10). Κάθε κτίσμα στον ουρανό και στη γη ενώθηκε μαζί τους στον ύμνο: «Εις τον καθήμενον επί του θρόνου και εις το Αρνίον έστω η ευλογία και η τιμή και η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων.» (Αποκ. ε΄13).

Τι είναι τόσο σπουδαίο στο βιβλίο αυτό; Αναφέρεται στη διάσωση της ανθρώπινης φυλής από τη σκλαβιά του Σατανά και περιγράφει την ύστατη νίκη του Θεού κατά της αμαρτίας. Αποκαλύπτει μια σωτηρία τόσο τέλεια, που οι αιχμάλωτοι στην αμαρτία μπορούν να ελευθερωθούν από τη φυλακή της καταδίκης απλώς με τη δική τους επιλογή. Πολύ πριν γεννηθεί στη Βηθλεέμ, το Αρνί ανέκραξε: «Ιδού, έρχομαι. Εν τω τόμω του βιβλίου είναι γεγραμμένον περί εμού, Χαίρω, Θεέ μου, να εκτελώ το θέλημά σου, και ο νόμος σου είναι εν τω μέσω της καρδιάς μου.» (Ψαλμ. μ΄7,8, Εβρ. ι΄7). Ο ερχομός του «Αρνίου του εσφαγμένου από καταβολής κόσμου» είναι που πραγματοποίησε τη λύτρωση της ανθρωπότητας. (Αποκ. ιγ΄8).

Η Σώζουσα Χάρη του Θεού

Η Γραφή αποκαλύπτει ένα Θεό που έχει υπέρτατο ενδιαφέρον για τη σωτηρία της ανθρωπότητας. Τα μέλη της Θεότητας συνεργάσθηκαν για να επαναφέρουν τους ανθρώπους στην ένωση με το Δημιουργό τους. Ο Ιησούς εξαίρει τη σώζουσα αγάπη του Θεού λέγοντας: «Διότι τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μη απολεσθή πας ο πιστεύων εις αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον.» (Ιωάν. γ΄16).

Η Γραφή διακηρύττει ότι «ο Θεός είναι αγάπη». (Α΄Ιωάν. δ΄8). Προσέγγισε στην ανθρωπότητα με «αγάπησιν αιώνων». (Ιερ. λα΄3). Ο Θεός ο οποίος απευθύνει την πρόσκλη-

9. Η Ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού

ση της σωτηρίας είναι παντοδύναμος, αλλά η αγάπη Του καθιστά αναγκαία την άδειά Του κάθε πρόσωπο να έχει την ελευθερία επιλογής στην ανταπόκριση. (Αποκ. γ'20,21). Ο πειθαναγκασμός, μια μέθοδος αντίθετη προς το χαρακτήρα Του, δεν μπορεί να έχει θέση στο σχέδιό Του για τη σωτηρία.

Η Θεία Πρωτοβουλία. Όταν ο Αδάμ και η Εύα αμάρτησαν, ο Θεός πήρε την πρωτοβουλία να τους αναζητήσει. Το ένοχο ζευγάρι, ακούοντας τη φωνή του Δημιουργού τους, δεν έτρεξαν χαρούμενα να Τον συναντήσουν, όπως έκαναν πριν. Αντίθετα, κρύφθηκαν. Αλλά ο Θεός δεν τους εγκατέλειψε. Πιο επίμονα τους κάλεσε: "Πού είστε;"

Με βαθιά λύπη, ο Θεός σκιαγράφησε τις συνέπειες της ανυπακοής τους - τον πόνο, τις δυσκολίες που θα αντιμετώπιζαν. Και όμως στην απόλυτα απελπιστική τους κατάσταση αποκάλυψε ένα θαυμάσιο σχέδιο, υποσχόμενος την τελική νίκη κατά της αμαρτίας και του θανάτου. (Γέν. γ'15).

Χάρη ή Δικαιοσύνη; Αργότερα, μετά την αποστασία του Ισραήλ στο Σινά, ο Κύριος αποκάλυψε τον καλοκάθαγο αλλά δίκαιο χαρακτήρα Του στο Μωυσή, διακηρύττοντας: «Κύριος, Κύριος ο Θεός, οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος, και πολυέλεος, και αληθινός, φυλάττων έλεος εις χιλιάδας, συγχωρών ανομίαν και παράβασιν και αμαρτίαν, και ουδώς αθώνων τον ένοχον. Ανταποδίδων την ανομίαν των πατέρων επί τα τέκνα, και επί τα τέκνα των τέκνων, έως τρίτης και τετάρτης γενεάς.» (Έξ. λδ'6,7).

Ο χαρακτήρας του Θεού αποκαλύπτει ένα μοναδικό μίγμα χάρης και δικαιοσύνης, προθυμίας για συγχώρηση και απροθυμίας για απάλειψη την ενοχής. Μόνο στο πρόσωπο του Χριστού μπορούμε να κατανοήσουμε πώς αυτές οι ιδιότητες του χαρακτήρα μπορούν να συνυπάρχουν.

Να Συγχωρήσει ή να Τιμωρήσει; Κατά την εποχή της αποστασίας του Ισραήλ, ο Θεός συχνά ikέτευε θερμά το λαό Του να αναγνωρίσουν την ανομία τους και να επιστρέ-

9. Η ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού

ψουν σε Αυτόν. (Ιερ. γ'12-14). Αλλά αυτοί απέρριψαν την ευμενή πρόσκλησή Του. (Ιερ. ε'3). Μια αμετανόητη στάση που περιπαίζει τη συγχώρηση, καθιστά την τιμωρία αναπόφευκτη. (Ψαλμ. ζ'12).

Αν και ο Θεός είναι ελεήμων, δεν μπορεί να συγχωρήσει εκείνους οι οποίοι προσκολλώνται στην αμαρτία. (Ιερ. ε'7). Η συγχώρηση έχει ένα σκοπό. Ο Θεός θέλει οι αμαρτωλοί να αλλαχθούν σε άγιους: «Ας εγκαταλίπη ο ασεβής την οδόν αυτού, και ο άδικος τας βουλάς αυτού, και ας επιστρέψη προς τον Κύριον, και θέλει ελεήσει αυτόν, και προς τον Θεόν ημών, και αυτός θέλει συγχωρήσει αφθόνως.» (Ησ. νε'7). Το μήνυμά Του για σωτηρία ηχεί πολύ καθαρά σε όλον τον κόσμο: «Εις εμέ βλέψατε και σώθητε πάντα τα πέρατα της γης, διότι εγώ είμαι Θεός και δεν υπάρχει άλλος.» (Ησ. με'22).

Η Οργή του Θεού κατά της Αμαρτίας. Η πρωταρχική παράβαση δημιούργησε στην ανθρώπινη διάνοια διάθεση εχθρότητας κατά του Θεού. (Κολ. α'21). Κατά συνέπεια, μας αξίζει η δυσαρέσκεια του Θεού, ο οποίος είναι «πυρ καταναλίσκον» κατά της αμαρτίας. (Εβρ. ιβ'29, Αββ. α'13). Μια είναι η αλήθεια, ότι «πάντες ήμαρτον» (Ρωμ. γ'23), και όλοι είναι «εκ φύσεως τέκνα οργής» (Εφεσ. β'3, ε'6), και υποκείμενοι στο θάνατο, «επειδή ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος». (Ρωμ. ζ'23).

Η Γραφή ονομάζει θεία οργή την αντίδραση του Θεού κατά της αμαρτίας και της αδικίας. (Ρωμ. α'18). Εσκεμμένη απόρριψη του αποκαλυμμένου θελήματος του Θεού - το νόμο Του - προκαλεί τη δίκαιη οργή Του. (Β'Βασ. ιζ'16-18, Β'Χρον. λς'16). Ο G. E. Ladd έγραψε: «Οι άνθρωποι ηθικώς είναι αμαρτωλοί. Και όταν ο Θεός μετράει τις παραβάσεις τους, αναγκάζεται να τους θεωρήσει αμαρτωλούς, εχθρούς, αντικείμενα θείας οργής. Γι'αυτό είναι ηθική και θρησκευτική ανάγκη η αγιότητα του Θεού να εκδηλωθεί με οργή κατά της αμαρτίας.»¹ Και όμως, συγχρόνως ο Θεός λαχταράει να σώσει τον επαναστατημένο κόσμο. Ενώ μισεί

9. Η Ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού

κάθε αμαρτία, δείχνει ένα τρυφερό ενδιαφέρον για κάθε αμαρτωλό.

Η Ανθρώπινη Ανταπόκριση. Οι σχέσεις του Θεού με τον Ισραήλ κορυφώθηκαν στη διακονία του Ιησού Χριστού, ο οποίος έδειξε ολοκάθαρα «τον υπερβάλλοντα πλούτον της χάριτος αυτού». (Εφεσ. β'7). Ο Ιωάννης είπε: «Είδομεν την δόξαν αυτού, δόξαν ως μονογενοῦς παρά του Πατρός. πλήρης χάριτος και αληθείας.» (Ιωάν. α'14). Ο Παύλος έγραψε για τον Ιησού ότι «εγεννήθη εις ημάς σοφία από Θεού, δικαιοσύνη τε και αγιασμός και απολύτρωσις. Ὡστε καθώς είναι γεγραμμένον, ο καυχώμενος εν Κυρίῳ ας καυχάται». (Α' Κορ. α'30,31). Γι'αυτό ποιος μπορεί να καταφρονήσει «τον πλούτον της χρηστότητος αυτού»; Καθόλου παράξενο που ο Παύλος τονίζει ότι «η χρηστότης του Θεού» είναι που οδηγεί στη μετάνοια. (Ρωμ. β'4).

Ακόμη και η ανθρώπινη ανταπόκριση στην προσφορά σωτηρίας από το Θεό δεν έχει την προέλευσή της στις ανθρώπινες υπάρξεις, αλλά στο Θεό. Η πίστη μας είναι χάρισμα του Θεού (Ρωμ. ιβ'3), όπως και η μετάνοιά μας (Πράξ. ε'31). Η αγάπη μας ξυπνάει σε ανταπόκριση της αγάπης του Θεού. (Α' Ιωάν. δ'19). Δεν μπορούμε να σώσουμε τον εαυτό μας από το Σατανά, από την αμαρτία, από τις θλίψεις και από το θάνατο. «Πάσα η δικαιοσύνη ημών είναι ως ρυπαρόν ιμάτιον.» (Ησ. ξδ'6). «Ο Θεός όμως πλούσιος ων εις έλεος, διά την πολλήν αγάπην αυτού με την οποίαν ηγάπησεν ημάς, και ενώ ήμεθα νεκροί διά τα αμαρτήματα, εζωοποίησεν ημάς μετά του Χριστού . . . Διότι κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι διά της πίστεως. Και τούτο δεν είναι από σας, Θεού το δῶρον. Ουχί εξ έργων διά να μη καυχηθή τις.» (Εφεσ. β'4,5,8,9).

Η Διακονία του Χριστού για τη Διαλλαγή

Τα καλά νέα είναι ότι «ο Θεός ήτο εν τω Χριστώ, διαλλάσων τον κόσμον προς εαυτόν». (Β' Κορ. ε'19). Αυτή η διαλλαγή αποκαθιστά τη σχέση ανάμεσα στο Θεό και στην

9. Η Ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού

ανθρώπινη φυλή. Το κείμενο δείχνει ότι αυτή η διαδικασία διαλλάσσει τους αμαρτωλούς με το Θεό, όχι το Θεό με τους αμαρτωλούς. Το κλειδί που οδηγεί τους αμαρτωλούς στο Θεό, είναι ο Ιησούς Χριστός. Το σχέδιο της διαλλαγής του Θεού είναι ένα θαύμα θείας συγκατάβασης. Ο Θεός είχε κάθε δίκαιο να αφήσει την ανθρωπότητα να καταστραφεί.

Όπως ήδη έχουμε σημειώσει, ο Θεός έλαβε την πρωτοβουλία να αποκαταστήσει τη διερρηγμένη σχέση ανάμεσα στην ανθρωπότητα και σε Αυτόν. Ο Παύλος είπε: «Εχθροί όντες εφιλώθημεν με τον Θεόν διά του θανάτου του Υιού αυτού.» Κατά συνέπεια, «αλλά και καυχώμενοι εις τον Θεόν διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, διά του οποίου έχομεν τώρα την φιλίωσιν.» (Ρωμ. ε΄10,11).

Η διαδικασία της φιλίωσης εμπεριέχει και την έννοια της εξιλέωσης.²

Πολλοί Χριστιανοί περιορίζουν την έννοια της εξιλέωσης αποκλειστικά στο λυτρωτικό αποτέλεσμα της ενσάρκωσης, των παθών και του θανάτου του Χριστού. Στη λειτουργία του αγιαστηρίου, ωστόσο, ο ιλασμός δεν περιείχε μόνο τη θανάτωση του προς θυσία αρνιού, αλλά περιείχε και την ιερατική διακονία του ραντίσματος του αίματός του στο ίδιο το θυσιαστήριο. (Λευιτ. δ΄20,26,35, ις΄15-18,32,33). Σύμφωνα με τη βιβλική αυτή συνήθεια λοιπόν, η εξιλέωση μπορεί να αναφέρεται τόσο στο θάνατο του Χριστού όσο και στη μεσιτική διακονία Του στο ουράνιο αγιαστήριο. Εκεί, ως αρχιερέας, χρησιμοποιεί τα ευεργετήματα της πλήρους και τέλειας εξιλαστήριας θυσίας Του για να ολοκληρώσει τη φιλίωση των ανθρώπων με το Θεό.³

Ο Vincent Taylor επίσης παρατήρησε ότι η διδαχή της εξιλέωσης έχει δύο όψεις, «(α) το σωτήριο έργο του Χριστού, και (β) η απόκτηση του έργου Του με την πίστη, σε κλίμακα ατομική και συνολική. Αυτά τα δύο μαζί αποτελούν την εξιλέωση.» Από αυτή την άποψη συμπέρανε ότι «η εξιλέωση επιτελείται για μας και εργάζεται μέσα μας.»⁴

Αυτό το κεφάλαιο επικεντρώνεται στην εξιλέωση που έχει σχέση με το θάνατο του Χριστού. Η εξιλέωση συνδυα-

9. Η ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού

σμένη με τη διακονία Του ως Αρχιερέα θα συζητηθεί αργότερα. (Δείτε το κεφάλαιο 23).

Η Εξιλαστήρια Θυσία του Χριστού

Η Εξιλαστήρια θυσία του Χριστού στο Γολγοθά σημείωσε την καμπή στις σχέσεις ανάμεσα στο Θεό και στην ανθρωπότητα. Αν και υπάρχει καταχώρηση των αμαρτιών των ανθρώπων, ως αποτέλεσμα της φιλήσησης, ο Θεός δεν καταλογίζει σε αυτούς τις αμαρτίες τους. (Β΄ Κορ. ε΄19). Αυτό δε σημαίνει ότι ο Θεός αφαιρεί την τιμωρία, ή ότι η αμαρτία δεν ξεσηκώνει την οργή Του. Μάλλον, σημαίνει ότι ο Θεός βρήκε τρόπο να χαρίσει τη συγχώρηση στους μετανοημένους αμαρτωλούς, ενώ κρατάει τη δικαιοσύνη του αιώνιου νόμου Του.

Ο Θάνατος του Χριστού μια Αναγκαιότητα. Για ένα στοργικό Θεό να διατηρήσει τη δικαιοσύνη Του, η εξιλαστήρια θυσία του Χριστού έγινε μια «ηθική και νομική αναγκαιότητα». «Η δικαιοσύνη του Θεού απαιτεί η αμαρτία να οδηγηθεί στη δίκη. Ως εκ τούτου, ο Θεός πρέπει να εκτελέσει τη δίκη της αμαρτίας καθώς και του αμαρτωλού. Στην εκτέλεση αυτή ο Υιός του Θεού έλαβε τη θέση μας, τη θέση του αμαρτωλού, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Η εξιλέωση ήταν αναγκαία, επειδή ο άνθρωπος βρίσκεται κάτω από τη δίκαιη οργή του Θεού. Εδώ είναι η χαρά του ευαγγελίου για τη συγχώρηση της αμαρτίας και το μυστήριο του σταυρού του Χριστού: η τέλεια δικαιοσύνη του Χριστού ικανοποίησε επαρκώς τη θεία δικαιοσύνη, και ο Θεός προθυμοποιείται να δεχθεί την αυτοθυσία του Χριστού στη θέση του θανάτου του αμαρτωλού.»⁵

Όσοι είναι απρόθυμοι να δεχθούν το εξιλαστήριο αίμα του Χριστού, δε λαμβάνουν άφεση αμαρτιών, και παραμένουν αντικείμενα της οργής του Θεού. Ο Ιωάννης είπε: «Όστις πιστεύει εις τον Υιόν, έχει ζωήν αιώνιον. Όστις όμως απειθεί εις τον Υιόν, δεν θέλει ιδεί ζωήν, αλλ'η οργή του Θεού μένει επάνω αυτού.» (Ιωάν. γ΄36).

9. Η ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού

Γι' αυτό ο σταυρός επιδεικνύει και το έλεος του Θεού και τη δικαιοσύνη Του. «Τον οποίον [Χριστόν] ο Θεός προέθετο μέσον εξιλεώσεως διά της πίστεως, εν τω αίματι αυτού, προς φανέρωσιν της δικαιοσύνης αυτού, διά την άφεσιν των προγενομένων αμαρτημάτων, διά της μακροθυμίας του Θεού, προς φανέρωσιν της δικαιοσύνης αυτού εν τω παρόντι καιρώ, διά να ήναι αυτός δίκαιος, και να δικαιόνη τον πιστεύοντα εις τον Ιησούν.» (Ρωμ. γ'25,26).

Τι Εκπλήρωσε η Εξιλαστήρια Θυσία; Ο Πατέρας ο ίδιος παρουσίασε τον Υιό Του ως «μέσον εξιλεώσεως». (Ρωμ. γ'25). «Η χρήση *εξιλέωσις* στην Καινή Διαθήκη δεν έχει σχέση με την παγανιστική έννοια του εξευμενισμού της οργής του Θεού, ή κατευνασμό ενός εκδικητικού, δεσποτικού και ιδιότροπου Θεού.»⁶ Το κείμενο αποκαλύπτει ότι «ο Θεός με το σπλαχνικό θέλημά Του παρουσίασε το Χριστό ως τον εξιλασμό για την άγια οργή Του προς την ανθρώπινη ενοχή, επειδή δέχθηκε το Χριστό ως τον αντιπρόσωπο του ανθρώπου και το θείο Αντικαταστάτη να υποστεί την κρίση Του για την αμαρτία.»⁷

Από αυτή την άποψη μπορούμε να κατανοήσουμε την περιγραφή του Παύλου για το θάνατο του Χριστού ως «προσφοράν και θυσίαν εις τον Θεόν, εις οσμήν ευωδίας.» (Εφεσ. ε'2, Γέν. η'21, Έξ. κθ'18, Λευιτ. α'9). «Η αυτοθυσία του Χριστού είναι *ευάρεστη* στο Θεό επειδή αυτή η προσφορά θυσίας κατέρριψε το φράγμα ανάμεσα στο Θεό και στον αμαρτωλό άνθρωπο όπου ο Χριστός επιφορτίσθηκε καθολοκληρίαν την οργή του Θεού για την αμαρτία του ανθρώπου. Διαμέσου του Χριστού, η οργή του Θεού δε μετατράπηκε σε αγάπη, αλλά αφαιρέθηκε από τον άνθρωπο και μεταφέρθηκε στον Υιό Του.»⁸

Το εδάφιο Ρωμ. γ'25 επίσης αποκαλύπτει ότι με τη θυσία του Χριστού η αμαρτία εξιλεώνεται ή καθαρίζεται. Η εξιλέωση εστιάζεται επάνω στο έργο του εξιλαστήριου αίματος προς το μετανοούντα αμαρτωλό, ο οποίος γνωρίζει την ε-

9. Η Ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού

μπειρία της συγχώρησης, την αφαίρεση της προσωπικής ενοχής και τον καθαρισμό από την αμαρτία.⁹

Χριστός ο Αντιπρόσωπος, ο Αίρων την Αμαρτία. Η Γραφή παρουσιάζει το Χριστό ως τον «αίροντα την αμαρτίαν» της ανθρωπίνης φυλής. Με μια βαθιά προφητική γλώσσα ο Ησαΐας δήλωσε: «Αυτός ετραυματίσθη διά τας παραβάσεις ημών, εταλαιπωρήθη διά τας ανομίας ημών . . . και ο Κύριος έθεσεν επ'αυτόν την ανομίαν πάντων ημών . . . Ο Κύριος ηθέλησε να βασανίση αυτόν, εταλαιπώρησεν αυτόν . . . Και αυτός εβάστασε τας αμαρτίας πολλών.» (Ησ. νγ'5,6,10,12, Γαλ. α'4). Ο Παύλος είχε στη σκέψη του αυτή την προφητεία όταν είπε: «Ο Χριστός απέθανε διά τας αμαρτίας ημών κατά τας γραφάς.» (Α' Κορ. ιε'3).

Αυτά τα κείμενα στρέφουν την προσοχή μας σε μια ουσιώδη έννοια του σχεδίου της σωτηρίας: Οι αμαρτίες και η ενοχή που μας μιαίνουν, μπορούν να μεταφερθούν στον Αίροντα την αμαρτία του κόσμου, καθαρίζοντας εμάς. (Ψαλμ. να'10). Οι τελετουργικές θυσίες στο αγιαστήριο της Παλαιάς Διαθήκης αποκάλυπταν αυτό το ρόλο του Χριστού. Εκεί, η μεταφορά της αμαρτίας του μετανοούντος αμαρτωλού στο αθώο αρνί συμβόλιζε τη μεταφορά της στο Χριστό τον Αίροντα την αμαρτίαν. (Δείτε το κεφάλαιο 4).

Ποιος Είναι ο Ρόλος του Αίματος; Το αίμα έπαιζε ένα κεντρικό ρόλο στις εξιλαστήριες θυσίες της λειτουργίας του αγιαστηρίου. Ο Θεός προμήθευσε την εξιλέωση όταν είπε: «Η ζωή της σαρκός είναι εν τω αίματι . . . διά να κάμητε εξιλέωσιν υπέρ των ψυχών σας.» (Λευιτ. ιζ'11). Μετά τη σφαγή του ζώου, ο ιερέας έπρεπε να ραντίσει το αίμα του πριν δοθεί η συγχώρηση.

Η Καινή Διαθήκη αποκαλύπτει ότι οι τελετές της Παλαιάς Διαθήκης για την επίτευξη της συγχώρησης, του καθαρισμού και της διαλλαγής διά του αίματος, εκπληρώθηκαν με το εξιλαστήριο αίμα του Χριστού στη θυσία του Γολγοθά. Αντίθετα προς τον παλαιό τρόπο, η Καινή Διαθήκη λέει:

9. Η ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού

«Πόσω μάλλον το αίμα του Χριστού, όστις διά του Πνεύματος του αιωνίου προσέφερεν εαυτόν άμωμον εις τον Θεόν, θέλει καθαρίσει την συνειδησίμ σας από νεκρών έργων, εις το να λατρευήτε τον ζώντα Θεόν;» (Εβρ. θ'14). Το αίμα που χύθηκε από το Χριστό επιτέλεσε την εξιλέωση των αμαρτιών. (Ρωμ. γ'25). Ο Ιωάννης λέει ότι από αγάπη ο Θεός «απέστειλε τον Υιόν αυτού ιλασμόν περί των αμαρτιών ημών». (Α'Ιωάν. δ'10).

Συνοπτικά, «το έργο του Θεού για τη συμφιλίωση επιτεύχθηκε με το εξιλαστήριο αίμα (αυτοθυσία) του Ιησού Χριστού, του Υιού Του. Έτσι, ο Θεός είναι και ο δότης και ο δέκτης της συμφιλίωσης».¹⁰

Ο Χριστός - το Λύτρο

Όταν οι ανθρώπινες υπάρξεις πέρασαν στην εξουσία της αμαρτίας, πέρασαν στην καταδίκη και στην κατάρα του νόμου του Θεού. (Ρωμ. ζ'4, Γαλ. γ'10-13). Δούλοι της αμαρτίας (Ρωμ. ζ'17) υποκείμενοι στο θάνατο, είναι ανίκανοι να σωθούν. «Ουδείς δύναται ποτέ να εξαγοράσει αδελφόν, μηδέ να δώση εις τον Θεόν λύτρον δι'αυτόν.» (Ψαλμ. μθ'7). Μόνο ο Θεός έχει τη δύναμη να λυτρώσει. «Εκ χειρός άδου θέλω ελευθερώσει αυτούς, εκ θανάτου θέλω σώσει αυτούς.» (Ωσηέ ιγ'14). Πώς ο Θεός τους έσωσε; Διαμέσου του Ιησού, ο οποίος δήλωσε ότι «δεν ήλθε διά να υπηρετηθή, αλλά διά να υπηρετήση, και να δώση την ζωήν αυτού λύτρον αντί πολλών». (Ματθ. κ'28, Α'Τιμ. β'6). Ο Θεός «απέκτησε» την εκκλησία «διά του ιδίου αυτού αίματος». (Πράξ. κ'28). «Διά του οποίου [του Χριστού] έχομεν την απολύτρωσιν διά του αίματος αυτού, την άφεσιν των αμαρτημάτων.» (Εφεσ. α'7, Ρωμ. γ'24). Ο θάνατός Του ήταν «διά να μας λυτρώση από πάσης ανομίας, και να μας καθαρίση εις εαυτόν λαόν εκλεκτόν, ζηλωτήν καλών έργων». (Τίτον β'14).

Τι Επιτέλεσε το Λύτρο; Ο θάνατος του Χριστού επικύρωσε την κυριότητα του Θεού επάνω στην ανθρωπότητα. Ο

9. Η ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού

Παύλος είπε: «Δεν είσθε κύριοι εαυτών, διότι ηγοράσθητε διά τιμής». (Α΄ Κορ. ζ΄19,20, Α΄ Κορ. ζ΄23).

Με το θάνατό Του ο Χριστός έθραυσε την εξουσία της αμαρτίας, έδωσε τέλος στην πνευματική αιχμαλωσία, αφαίρεσε την καταδίκη και την κατάρα του νόμου και έκανε την αιώνια ζωή εφικτή σε όλους τους μετανοούντες αμαρτωλούς. Ο Πέτρος είπε για τους πιστούς: «Δεν ελυτρώθηκε από της ματαίας πατροπαραδότου διαγωγής υμών.» (Α΄ Πέτρ. α΄18). Ο Παύλος έγραψε πως όσοι ελευθερώθηκαν από τη δουλεία της αμαρτίας και από τον θανατηφόρο καρπό της, «δουλωθέντες εις τον Θεόν, έχετε τον καρπόν σας εις αγιασμόν, το δε τέλος, ζωήν αιώνιον». (Ρωμ. ζ΄22).

Το να αγνοήσουμε ή να αρνηθούμε την αρχή του λύτρου θα ήταν «να χάσουμε την ίδια την καρδιά του ευαγγελίου της χάρις και να αρνηθούμε το βαθύτατο κίνητρο της ευγνωμοσύνης μας προς τον Αμνό του Θεού.»¹¹ Αυτή η αρχή είναι το κέντρο της δοξολογίας που αναπέμπεται στην αίθουσα του ουράνιου θρόνου: «Εσφάγης και ηγόρασας ημάς εις τον Θεόν διά του αίματός σου, εκ πάσης φυλής και γλώσσης και λαού και έθνους. Και έκαμες ημάς εις τον Θεόν βασιλείς και ιερείς, και θέλομεν βασιλεύσει επί της γης.» (Αποκ. ε΄9,10).

Ο Χριστός Αντιπρόσωπος της Ανθρωπότητας

Ο Αδάμ καθώς και ο Χριστός - «ο έσχατος Αδάμ», ή «ο δεύτερος Άνθρωπος» (Α΄ Κορ. ιε΄45,47) - αντιπροσωπεύουν όλη την ανθρωπότητα. Ενώ η φυσική γέννηση επιφορτίζει κάθε πρόσωπο με τα αποτελέσματα της παράβασης του Αδάμ, η πνευματική γέννηση απολαμβάνει τα ευεργετήματα της τέλει ζωής και της θυσίας του Χριστού. «Επειδή καθώς πάντες αποθνήσκουσιν εν τω Αδάμ, ούτω και πάντες θέλουσι ζωοποιηθή εν τω Χριστώ.» (Α΄ Κορ. ιέ 22).

Η επανάσταση του Αδάμ έφερε την αμαρτία, την καταδίκη και το θάνατο σε όλους. Ο Χριστός αντέστρεψε την καθοδική φορά. Από μεγάλη αγάπη υπέβαλε τον εαυτό Του στην θεία κρίση για την αμαρτία και έγινε ο αντιπρόσωπος

9. Η Ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού

της ανθρωπότητας. Ο θάνατός Του στη θέση του ανθρώπου εξασφάλισε στους μετανοούντες αμαρτωλούς την ελευθερία από την ποινή της αμαρτίας και το δώρο της αιώνιας ζωής. (Β΄Κορ. ε΄21, Ρωμ. ζ΄23, Α΄Πέτρ. γ΄18).

Η Γραφή με πολλή σαφήνεια διδάσκει την παγκοσμιότητα του θανάτου του Χριστού στη θέση του ανθρώπου. «Διά της χάριτος του Θεού» ο Χριστός γεύθηκε το θάνατο για τον καθένα. (Εβρ. β΄9). Όπως ο Αδάμ, όλοι έχουν αμαρτήσει (Ρωμ. ε΄12), γι'αυτό ο καθένας γνωρίζει το θάνατο - τον πρώτο θάνατο. Το θάνατο που ο Χριστός δοκίμασε για τον καθένα, ήταν ο δεύτερος θάνατος - η πλήρης κατάρα του θανάτου. (Αποκ. κ΄6, δείτε το κεφάλαιο 26).

Η Ζωή του Χριστού και η Σωτηρία

«Διότι, εάν εχθροί όντες εφιλιώθημεν με τον Θεόν διά του θανάτου του Υιού αυτού, πολλώ μάλλον φιλιωθέντες θέλομεν σωθῆ διὰ της ζωής αυτού.» (Ρωμ. ε΄10). Η ζωή του Χριστού καθώς και ο θάνατός Του γεφύρωσαν το χάσμα που άνοιξε η αμαρτία. Και τα δύο είναι αναγκαία και συμβάλλουν στη σωτηρία μας.

Τι Κάνει η Τέλεια Ζωή του Χριστού για Μας; Ο Ιησούς διήγε μια αγνή, άγια και στοργική ζωή, στηριζόμενος τελείως στο Θεό. Αυτή την πολύτιμη ζωή τη μοιράζεται με τους μετανοούντες αμαρτωλούς ως ένα δώρο. Ο τέλειος χαρακτήρας Του περιγράφεται ως ένδυμα γάμου (Ματθ. κβ΄11) ή ως ένδυμα δικαιοσύνης (Ησ. ξα΄10), το οποίο δίνει για να καλύψει τα ρυπαρά ράκη των ανθρώπινων προσπαθειών να φθάσουν στη δικαιοσύνη. (Ησ ξδ΄6).

Παρά την ανθρώπινη διαφθορά μας, όταν υποτασσόμαστε στο Χριστό, η καρδιά μας ενώνεται με την καρδιά Του, η θέλησή μας αναμιγνύεται με τη θέλησή Του, η διάνοιά μας γίνεται ένα με τη διάνοιά Του, οι σκέψεις μας αιχμαλωτίζονται από Αυτόν. Ζούμε τη ζωή Του. Καλυπτόμαστε με το ένδυμα της δικαιοσύνης. Όταν ο Θεός βλέπει τον πιστό, μετανοημένο αμαρτωλό, δε βλέπει τη γυμνότητα ή παρα-

9. Η Ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού

μόρφωση της αμαρτίας, αλλά το ένδυμα της δικαιοσύνης που διαμόρφωσε η τέλεια υπακοή του Χριστού στο νόμο.¹² Κανείς δεν μπορεί να γίνει πραγματικά δίκαιος αν δεν καλυφθεί με αυτό το ένδυμα.

Στην παραβολή με το ένδυμα γάμου, ο καλεσμένος που έφθασε με τα δικά του ρούχα, δεν εκδιώχθηκε για απιστία. Είχε δεχθεί την πρόσκληση για γεύμα (Ματθ. κβ' 10). Αλλά η προσέλευσή του δεν ήταν αρκετή. Χρειαζόταν το ένδυμα του γάμου. Έτσι, και το να πιστεύουμε στο σταυρό δεν είναι αρκετό. Για να είμαστε ευπαρουσίαστοι μπροστά στο Βασιλιά, χρειαζόμαστε επίσης την τέλεια ζωή του Χριστού, το δίκαιο χαρακτήρα Του.

Σαν αμαρτωλοί, δε χρειαζόμαστε μόνο να σβήσει το χρέος μας, αλλά και να αποκατασταθεί ο λογαριασμός μας στην τράπεζα. Χρειαζόμαστε περισσότερο από μια αποφυλάκιση. Χρειαζόμαστε να υιοθετηθούμε στην οικογένεια του Βασιλιά. Η μεσιτική διακονία του αναστημένου Χριστού έχει το διπλό σκοπό της συγχώρησης και της ένδυσης - την εκδήλωση στη ζωή μας του θανάτου και της ζωής Του και τη θέση μας ενώπιον του Θεού. Το «τετέλεσται» του Γολγοθά σημάδεψε την ολοκλήρωση της τέλει ζωής και της τέλει θυσίας. Οι αμαρτωλοί έχουν ανάγκη και τα δύο.

Η Έμπνευση της Ζωής του Χριστού. Η ζωή του Χριστού στη γη έδωσε στην ανθρωπότητα ένα υπόδειγμα ζωής. Ο Πέτρος, επί παραδείγματι, μας συνιστά ως υπόδειγμα τον τρόπο με τον οποίο Αυτός αντιμετώπισε τις επιθέσεις που δέχθηκε. (Α΄Πέτρ. β' 21-23). Αυτός που ήταν όπως εμείς, που πειράσθηκε όπως ακριβώς και μεις, απέδειξε πως όσοι εξαρτώνται από τη δύναμη του Θεού, μπορούν να απαλλαγούν από τα γρανάζια της αμαρτίας. Η ζωή του Χριστού εξασφαλίζει τη βεβαιότητα ότι μπορούμε να ζούμε νικηφόρα. Ο Παύλος βεβαιώνει: «Τα πάντα δύνامي διά του ενδυναμούντος με Χριστού.» (Φιλιπ. δ' 13).

Η Ανάσταση του Χριστού και η Σωτηρία

9. Η ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού

Ο Παύλος είπε: «Αν ο Χριστός δεν ανέστη, μάταιον άρα είναι το κήρυγμα ημών, ματαία δε και η πίστις σας», και «έτι είσθε εν ταις αμαρτίαις υμών.» (Α΄ Κορ. ιε΄14,17). Ο Ιησούς Χριστός αναστήθηκε σωματικά (Λουκά κδ΄36-43), αναλήφθηκε στον ουρανό ως Θεάνθρωπος, και άρχισε το κρίσιμο μεσιτικό έργο Του στα δεξιά του Θεού Πατέρα. (Εβρ. η΄1,2, δείτε το κεφάλαιο 4).

Η ανάσταση του Χριστού έδωσε νόημα στο σταυρό τον οποίον δε μπόρεσαν να δουν οι διασκορπισθέντες μαθητές Του την Παρασκευή της σταύρωσης. Η ανάστασή Του μεταμόρφωσε αυτούς τους ανθρώπους σε ισχυρή δύναμη που άλλαξε την ιστορία. Η ανάσταση - ποτέ αποχωρισμένη από τη σταύρωση - έγινε το κέντρο της αποστολής τους. Διακήρυξαν το Χριστό που έζησε, σταυρώθηκε και θριάμβευσε κατά των δυνάμεων του κακού. Εδώ βρίσκεται η δύναμη του αποστολικού μηνύματος. Ο Philip Scaff έγραψε: «Η ανάσταση του Χριστού είναι εμφατικά μια ερώτηση-δοκιμή από την οποία εξαρτάται η αλήθεια ή η πλάνη της χριστιανικής θρησκείας. Αυτή είναι ή το μέγιστο θαύμα ή η μέγιστη απάτη που έχει καταγραφεί στην ιστορία.»¹³ Ο Wilbur M. Smith έκανε το σχόλιο: «Η ανάσταση του Χριστού είναι το φρούριο της χριστιανικής πίστης. Αυτή είναι η διδασχία που ανέτρεψε τον κόσμο κατά τον πρώτο αιώνα, που ανύψωσε ιδιαίτερα το Χριστιανισμό πάνω από τον Ιουδαϊσμό και τις ειδωλολατρικές θρησκείες του κόσμου της Μεσογείου. Αν αυτό αληθεύει, τότε αληθεύει σχεδόν και για κάθε τι που είναι ζωτικό και μοναδικό στο Ευαγγέλιο του Κυρίου Ιησού Χριστού: "Εάν ο Χριστός δεν ανέστη, ματαία η πίστις σας." (Α΄ Κορ. ιε΄17).»¹⁴

Η σημερινή διακονία του Χριστού έχει τις ρίζες της στο θάνατο και στην ανάστασή Του. Ενώ η εξιλαστήρια θυσία του Γολγοθά ήταν επαρκής και πλήρης, χωρίς την ανάσταση δε θα είχαμε τη βεβαιότητα ότι ο Χριστός είχε επιτυχώς ολοκληρώσει τη θεία αποστολή Του στη γη. Το ότι ο Χριστός αναστήθηκε, βεβαιώνει την πραγματικότητα της ζωής

9. Η ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού

πέρα από τον τάφο και αποδεικνύει την αληθότητα της υποσχέσης του Θεού για την αιώνια ζωή εν Αυτώ.

Τα Αποτελέσματα της Σώζουσας Διακονίας του Χριστού

Η εξιλαστήρια διακονία του Χριστού επηρεάζει όχι μόνο την ανθρώπινη φυλή, αλλά το σύμπαν ολόκληρο.

Συμφιλίωση σε Όλο το Σύμπαν. Ο Παύλος αποκαλύπτει τη μεγαλοσύνη της σωτηρίας του Χριστού μέσα στην εκκλησία και διαμέσου αυτής: «Διά να γνωρισθή τώρα διά της εκκλησίας εν τοις επουρανίοις εις τας αρχάς και τας εξουσίας η πολυποίκιλος σοφία του Θεού.» (Εφεσ. γ'10). Και αλλού βεβαιώνει ότι ευδόκησε ο Θεός διαμέσου του Ιησού «να συνδιαλλάξη τα πάντα προς εαυτόν, ειρηνοποιήσας διά του αίματος του σταυρού αυτού, δι'αυτού, είτε τα επί της γης είτε τα εν τοις ουρανοίς». (Κολ. α'20). Ο Παύλος αποκάλυψε τα εκπληκτικά αποτελέσματα της συμφιλίωσης: «Διά να κλίνη εις το όνομα του Ιησού παν γόνου επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων, και πάσα γλώσσα να ομολογήση ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κύριος, εις δόξαν Θεού Πατρός.» (Φιλιπ. β'10,11).

Η Υπεράσπιση του Νόμου του Θεού. Η τέλεια εξιλαστήρια θυσία του Χριστού ύψωσε τη δικαιοσύνη και την αγαθότητα του αγίου νόμου του Θεού καθώς και τον ευμενή χαρακτήρα Του. Ο θάνατος του Χριστού και τα λύτρα ικανοποίησαν τις απαιτήσεις του νόμου (ότι η αμαρτία πρέπει να τιμωρηθεί), δικαιώνοντας συγχρόνως τους μετανοούντες αμαρτωλούς με τη χάρη και το έλεός Του. Ο Παύλος είπε: «Κατέκρινε την αμαρτίαν εν τη σαρκί, διά να πληρωθή η δικαιοσύνη του νόμου εις ημάς τους μη περιπατούντας κατά την σάρκα, αλλά κατά το Πνεύμα.» (Ρωμ. η'3,4).

Δικαίωση. Η συμφιλίωση γίνεται αποτελεσματική, μόνον όταν η συγχώρηση γίνεται δεκτή. Ο άσωτος υιός συμφιλιώ-

9. Η Ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού

θηκε με τον πατέρα του όταν δέχθηκε την αγάπη και τη συγχώρηση του πατέρα του.

«Όσοι με την πίστη δέχονται ότι ο Θεός συμφιλώθηκε με τον κόσμο διαμέσου του Χριστού και υποτάσσονται σε Αυτόν, θα λάβουν από το Θεό το ανεκτίμητο δώρο της δικαίωσης με τον άμεσο καρπό της ειρήνης με το Θεό. (Ρωμ. ε΄1). Μη όντας πια αντικείμενο θείας οργής, οι δικαιομμένοι πιστοί γίνονται αντικείμενο θείας εύνοιας. Με ελεύθερη πρόσβαση στο θρόνο του Θεού διά του Χριστού, λαμβάνουν τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος για να καταρρίψουν το μεσότοιχο του φραγμού της εχθρότητας μεταξύ των ανθρώπων, που συμβολιζόταν με την εχθρότητα μεταξύ των Ιουδαίων και των Εθνικών. (Εφεσ. β΄14-16).»¹⁵

Η Μταιιότητα της Σωτηρίας με τα Έργα. Η διακονία του Θεού για τη συμφιλίωση αποκαλύπτει τη μταιιότητα των ανθρώπινων προσπαθειών να επιτευχθεί η σωτηρία με τα έργα του νόμου. Η βαθιά γνώση της θείας χάρης οδηγεί στην αποδοχή της δικαίωσης μέσα από την πίστη στον Ιησού Χριστό. Η ευγνωμοσύνη εκείνων που γνωρίζουν την εμπειρία της συγχώρησης, καθιστά την υπακοή μια χαρά. Τότε τα έργα δεν είναι η βάση της σωτηρίας αλλά η καρποφορία της.¹⁶

Μια Νέα Σχέση με το Θεό. Η εμπειρία της θείας χάρης την οποία προσφέρει η τέλεια ζωή υπακοής του Χριστού, η δικαιοσύνη Του και ο εξιλαστήριος θάνατος ως δώρο, οδηγεί σε μια βαθύτερη σχέση με το Θεό. Ευγνωμοσύνη, δοξολογία και χαρά ανυψώνονται, η υπακοή γίνεται τρυφή, η μελέτη του λόγου Του χαρά, και η διάνοια χώρος ετοιμασμένος για να διαμείνει το Άγιο Πνεύμα. Μια νέα σχέση λαμβάνει χώρα ανάμεσα στο Θεό και στο μετανοούντα αμαρτωλό. Είναι μια συναναστροφή που βασίζεται στην αγάπη και στο θαυμασμό, και όχι στο φόβο και στην υποχρέωση. (Ιωάν. ιε΄1-10).

9. Η ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού

Όσο περισσότερο καταλαβαίνουμε τη χάρη του Θεού στο φως του σταυρού, τόσο λιγότερο θα αισθανόμαστε αυτοδικαίωση και τόσο περισσότερο θα συνειδητοποιούμε πόσο ευλογημένοι είμαστε. Η ίδια δύναμη του Αγίου Πνεύματος που ενήργησε στο Χριστό κατά την ανάστασή Του, θα μεταβάλει τη ζωή μας. Αντί για την πτώση, θα έχουμε την εμπειρία της καθημερινής νίκης κατά της αμαρτίας.

Το Κίνητρο για Αποστολή. Η θαυμαστή αγάπη που αποκαλύπτεται στη διακονία του Θεού για συμφιλίωση διαμέσου του Ιησού Χριστού, μας δίνει το κίνητρο να μοιρασθούμε το ευαγγέλιο με άλλους. Όταν έχουμε μέσα μας αυτή την εμπειρία, δεν μπορούμε να κρατήσουμε μυστικό το γεγονός ότι ο Θεός δε θα λογαριάσει την αμαρτία εκείνων οι οποίοι δέχονται τη θυσία του Χριστού για τις αμαρτίες. Θα δώσουμε στους άλλους τη συγκινητική πρόσκληση του ευαγγελίου «συνδιαλλάγητε προς τον Θεό, διότι τον μη γνωρίσαντα αμαρτίαν έκαμεν υπέρ ημών αμαρτίαν, διά να γείνωμεν ημείς δικαιοσύνη του Θεού δι'αυτού.» (Β΄Κορ. ε΄20,21).

Βιβλιογραφία και Σχόλια

1. George E. Ladd, *A Theology of the New Testament* (Grand Rapids, MI: Wm B. Eerdmans, 1974), σελ. 453.

2. Φιλίωση προέρχεται από το ρήμα φιλιώνω, «αποκαθιστώ τις αγαθές σχέσεις μεταξύ δύο ή περισσοτέρων προσώπων». Λεξικό Γ. Μπαμπινιώτη, λήμμα «φιλιώνω», σελ. 1907.

3. Για μια πλήρη κατανόηση αυτής της βιβλικής άποψης, δείτε *Sevent-day Adventist Answer Questions on Doctrine* (Washington DC: Review and Herald, 1957), σελ. 341,355.

4. Vincent Taylor, *The Cross of Christ* (London, McMillan, 1956), σελ. 88,89.

5. Hans LaRondelle, *Christ, Our Salvation* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1980), σελ. 25,26.

9. Η Ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού

6. Raoul Dederen, «Atoning Aspects in Christ's Death», in *The Sanctuary and the Atonement*, εκδόσεις Arnold V. Wallenkampf and W Richard Leshner, ((Washington DC: [Biblical Research Institute of the General Conference of Seventh-day Adventist], 1981), σελ. 295. Ο ίδιος πρόσθεσε: «Οι ειδωλολάτρες θεωρούσαν τον ιλασμό σαν μια ενέργεια κατά την οποία ο λατρευτής ο ίδιος ήταν ικανός να προκαλέσει αυτό που θα άλλαζε την πρόθεση της θεότητας. Απλώς, ικέτευε το θεό του να του δείξει εύνοια. Στη Γραφή ο ιλασμός είναι μια πρόθεση που αναβλύζει από την αγάπη του Θεού.» (Αυτόθι, σελ. 317).

7. LaRondelle σελ. 26.

8. Αυτόθι, σελ. 26,27.

9. Dederen, σελ. 295.

10. LaRondelle, σελ. 28. Το απόσπασμα στην παραπομπή αυτή είναι από H. G. Link and C. Brown, «Reconcilliation», *The New International Dictionary of New Testament Theology* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1978), 3ος τόμος, σελ. 312.

11. LaRondelle, σελ. 30.

12. Δείτε White, *Λύσεις για τη Ζωή* σελ. 246.

13. Philip Schaff, *History of the Christian Church* (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans 1962), 1ος τόμος. σελ. 173.

14. Wilbur M. Smith, «Twenty-Century Scientists and the Resurrection of Christ» *Christianity Today*, 15-04-1957, σελ. 22. Για επιχειρήματα σχετικά με την ιστορικότητα της ανάστασης, δείτε Josh McDowell, *Evidence That Demands a Verdict* (Campus Crusade for Christ, 1972), σελ. 185-274.

15. LaRondelle, σελ. 32,33.

16. Δείτε Hude, «What Christ's Life Means to Me», *Adventist Review*, 06-11-1986, σελ. 19.

9. Η ζωή, ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού